

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Błudów.)

Jiří Rebl.

Pochod českých dětí.

Hurá! hurá! s písničkami!
 Levá, pravá! Levá, pravá...
 Česká Volyň chvátá s námi!
 Levá-pravá! Levá-pravá!
 Píseň naše letí světem —
 levá-pravá! levá-pravá..
 Vary! s cesty než tě smetem!
 Levá-pravá! Levá-pravá!..
 České řeči myť jsme strážil!
 Levá-pravá! Levá-pravá...
 ať se kdos jen opováží!
 Levá-pravá! Levá-pravá!..
 Prapor český vlá nad námi!
 Levá-pravá! levá-pravá!..
 K předu směle, s písničkami!
 Levá-pravá! Levá-pravá!..

Světlo a svícení.

Pozorujeme-li plamen např. svíčky shledáme na něm tři přesně oddělené části. Vnitřní temná nesvítilící část kolem knotu obsahuje plyny, které povstaly suchou destilací hmoty, z nichž je svíčka zhotovena a která kapilární silou vzlíná vlákny knotu do plamene. Kolem ní je část světla, která povstává tím že uhlovodíky v oněch plynech obsažené shoří jen na polovinu. Vodík shoří na vodu, kdežto kyslíku uvnitř plamene není dost aby i uhlík shořel na kyslík uhličitý a tak se tento objeví v malých rozžhavených částech. Třetí, část obsahuje část svítivou, jest velmi horká a málo viditelná. Zvláště v hrotu plamene soustřeďuje se všechno teplo, neboť tam shoří již vše: vodík na vodu a uhlík na kysličník uhličitý.

Dnes známe mnoho způsobu svícení.

Svíčky vyrábějí se ze stearinu, vosku, nebo loje. Knoty z vláken bavlněných napouštíme boraksem, aby shořel úplně. Dříve musili se knoty svíček otírat, aby zbylý popel nezamezoval vzlínání uhlovodíku do plamene.

Svítiplýn se skládá z poloviny vodíku a z různých uhlovodíků a kysličníku uhelnatého. Proto jest jedovatý a při užívání třeba dbát, aby nikud neunikal, což projeví se charakteristickým zápachem. K výrobě svítiplýnu užívá se uhlí kameného jež se podrobuje suché destilaci v retortách. I tam zbývají částičky čistého uhlí zvané koks, na stěnách retorty t. zv. uhlí retortové. Plyn odcházející usazuje nejprve dehet, jež slouží k natírání (např. střech) potom t. zv. vodu čpavkovou a musí se dříve čistit mechanicky a chemicky než se jím svítí. Z dehtu vyrábějí se různá barviva, vo-

ňavky a léky, z vod čpavkových se věpnem vyrobití síran amonný, jehož se upotřebí jako hnojiva. Také se jím napouštějí různé látky. (např. opony, kulisy a jiné věci) aby chráněny byly proti ohni.

Petrolej — byl znám v krajích východních odedávna, ale k nám musila myšlenka o něm přijít z Ameriky. Petrolej surový sluje skalní olej čili nafta a povstal pravděpodobně suchou destilací zbytků živočišných a rostlinných za vysokého tlaku. Je to směs různých uhlovodíků, která se musí dříve důkladně očistit než se jí svítí. Některé uhlovodíky jsou lehce vznětlivé a ty by v lampě vybuchovaly, jiné jsou zase příliš těžce vznětlivé a mazlavé a těmi by se lampa zanášela.

Proto se nafta v rafineriích destiluje. Vše, co oddestiluje pod 150°, sluje lehký olej. Jest jich několik a nejznámější jest lehce vznětlivý benzin. Mezi 150° a 300° destiluje petrolej, který v tom stavu sluje kerosin. Nad 300° přechájí těžké oleje, jež slouží jako mazadla. Z amerického petroleje se destilací vyrábí mazavý vaselin, který se dobře hodí k natírání rozpraskaných nebo lehce zraněných míst. S petrolejem stává se mnoho neštěstí. Nikdy nepřibližovat láhev k plameni, neboť petrolej snadno chytne; stane-li se tak, stačí hrdlo dobře ucpat, aby byl zamezen přístup z uchu. Hořící oleje, petrolej i máslo na plotně dříve se hasí popelem, pískem a zemí. Chytne-li v nádobě, poklopí se na ní těsně přilehající víčko, aby zamezen byl přístup kyslíku vzdušnému.

Nejlepším prostředkem však je opatrnost. Dbejme jí všude, zacházejíce s látkami lehce vznětlivými, majíce na vědomí, že odpovědní jsme nejenom za životy a majetek vlastní, ale že můžeme přivodit zkázu jiným.

Nejlepším prostředkem osvětlování jest elektřina. Zdroj této síly, jež koná lidstvu ohromné služby, poznali lidé nedávno, ačkoliv již před dvěma tisíci lety znali již některé elektrické reakce. V našem účelu elektřina buzena třením, vedena jest do elektrických lamp, žárovek, jichž konstrukce jest několikrát. Žárovka Edisonová skládá se ze skleněné nádoby tvaru hruškovitého s uhelným drátkem uvnitř. Drátek tento, obloukovitě prohnutý jest jedním koncem spojen se šroubem, druhým s kovovou deštičkou, která hmotou izolující oddělena je od šroubu.

Zašroubujeme-li takovou žárovku do kovového přístroje, jež spojen jest s elektrickým proudem, elektřina šroubem přechází přes uhelný drátek, jež rozžhává do běla. Žárovka je zakončena malým pupkem, jež povstal z rourky, která pojila vnitřek lampy s pumpou pneumatickou. Pomocí této pumpy zbaven byl vnitřek hrušky vzduchu, poněvadž jeho styk s rozžhavaným uhelným drátkem přivodil by jeho shoření.

Dnes užívá se uvnitř lampy drátku, vyrobeného z kovu o vysoké teplotě tavení, np.: osm, tantal, wolfram a j. Takové žárovky při stejné svítivosti potřebuje mnohem méně elektrického proudu, takže užívání jich jest mnohem lacinější.

K osvětlování ulic, sálů, stanic nebo v reflektorech užívá se t. zv. lampy obloukové. Hlavním přístrojem jsou tu dvě tyčinky s tlačeného uhlí, spojené navzájem elektrickým proudem a sice jeden elektrinou kladnou druhý zápornou. Elektřina přechází tu z jedné tyčinky na druhou vrstvou vzduchu, kterou rozpáluje do teploty 4000°C. V tak vysoké teplotě všechny kovy mění se v plyn. Uhlíky v takové lampě okryté jsou křemíkem mléčným a poněvadž není tu zamezen přístup vzduchu, pomalu se spalují. Proto v lampách takových musí být zvláštní mechanický přístroj, který obě tyčinky k sobě posouvá, neboť při delší vzdálenosti proud se přerušuje a lampa hasne.

Na venkově je dnes ještě svícení elektřinou většinou hubbou budoucnosti. Elektrotechnika jde však pomalu kupředu a až podaří se využít ohromné zdroje síly vodní snad i v nejzapadlejších vesničkách budeme mít bílé světlo.

Podle dr. A. S. Batěka a j. pramenů pro „Z.“ upravil V. Brouček.

Kterak vznikly nerovnosti povrchu zemského.

Zemětřesení, sopečné výbuchy. — Jaký byl povrch zeměkoule před miliardami let?

Naše země byla v pradávných dobách koulí, skládající se z rozžhavených a tekutých hmot, které do studeného světového prostoru vyzařovaly světlo a teplo. Tím ochlázil zemský povrch, na němž počaly se tvořiti strusky a povlak, podobající se drsným ledovým kusům, na povrchu zamrzající řeky. Některé z těchto strusek se snad opět roztavily. Konččně postoupilo chladnutí povrchu zemského do té míry, že se vytvořil souvislý pevný obal, který se stále stával tlustším a pevnějším,

DA-PA, M chle.

Přepadení v syrské poušti.

Smívalo se. Před námi se roztáhla do nekonečna poušť. Se severu vál mocný vítr, nesoucí s sebou písek. Volání muezína, vyzývajícího věřící k modlitbě, ozývalo se z minaretu daleko do ulic. Minuli jsme poslední domky Baalbeku. V dále před námi se rýsovaly stíny Akropole. Mohutné sloupy chrámu boha Baala se vznešeně vypínaly k pohádkově temné moře nebi. Z pouště zazníval k nám hlas věčně hladových šakalů, shánějících svou pozdní večeři.

Došli jsme až k troskám slavného chrámu. Kolem nás přešla karavana. Dívali jsme se za ní. Mizela v obzoru a zdálo se, že písek pouště ji pohltit. Vešli jsme do šestihřanné dvorany chrámu boha Baala. Obrovské balvany, vypravující o slávě zašlých národů, byly zpola zasypány pískem.

Prohlížel jsem si se zájmem vysoké skupiny sloupů, které vzdorovaly zhoubným zemětřesením, povodním, větrům a bouřím.

Zde konávali kněží Baalovi bohoslužby, harfy zněly a zpěváci opěvovali velikost a věčnost boha Baala. Vstoupil jsem do kněžiště a myslí mi letěly obrazy z dávnověku. Zde před chrámem sváděli

zrovna jako led za trvalého mrazu. Možná, že tento ztrnulý povlakový obal koule zemské byl s počátku stejnoměrně zkrystalizovaný a postrádal významnějších vyvýšenin a prohlubenin. Ale tento stav nemohl mít věčného trvání. Sopečné výbuchy i za naší doby svědčí o tom, že magma, žhavá tekutá hmota sopečná, ze které vznikají vyvěřelé horniny a z níž se skládá jádro koule zemské, jest bohato vodními parami.

Když je tomu tak za našich dnů, tím více muselo tak býti v prvotním období vývoje naší země. Pokud těleso zemské nebylo pokryto souvislou korou, mohly vodní páry snadno unikati. Ovšem, dělo se tak jistě velice zvolna, poněvadž vodní páry musela překonávati obrovský tlak ovzduší; toto ovzduší obsahovalo všechnu dnešní nesmírnou spoustu vod, moří a oceánů v podobě par. Později však, jakmile se vytvořila souvislá pevná kůra zemská a zamezila unikání vodních par a plynů z rozžhavené hmoty zemské, vzrůstalo napětí uzavřených plynů, které se počaly mocně vzdouvat i opírat se o tvrdnoucí obal. Kůra zemská tuhla a tvrdla dále a následkem toho počala se smršťovati a nitro zemské pevněji svírat; tím však nabyla sama trhlin a otvorů, jimiž uzavřené vodní páry a plyny s neobyčejnou silou jaly se vyrážeti a otevřely tak cestu tisíců se hmotě lávové. Obrovské proudy žhavých a tekutých hmot rozlily se tu a tam po stavajícím již pevném obalu a ztuhly rovněž, a sice také nejdříve na svém povrchu. Na jiných místech, kde obal zemský unikajícími plyny a tekutou hmotou lávovou nebyl prolomen, podlehla kůra zemská vnitřnímu tlaku a zvedla se do jisté výše. Když pak na některých místech povrchu zemského přílišným usazením pevných hmot porušena byla rovnováha, klesla kůra zemská do jisté hloubky, aby se na jiných místech opět pozvedla. Tak jala se kůra zemská konati pohyby, které vykonává podnes.

Kdo však může říci, jak dlouho trval tento tlak v nitru zemském, toto přesunování a zvedání vrstev kůry zemské, přetékání žhavých hmot horninových, až konečně nastal jakýsi poměrný klid a kůra zemská nabyla takové pevnosti a tloušťky, že

národové krvavé bitky, tekla krev, zněl nářek a vítězové přicházeli se pokloniti v tato místa. Co ze všeho zbylo? Hromada kamení a skupiny zvědavých turistů s tlustými Baedekry.

Cím můj zájem o každý kámen rostl, tím více jsem se vzdaloval svého otce, se kterým jsem sem přišel. Dlouho jsem prolézal různými nádvořími a síněmi. Náhle jsem si uvědomil, že bloudím sám. Slunce se ponořilo v obzoru za hory písku. Chtěl jsem se vrátit. Volal jsem otce. Ozvěna mi odpovídala a pak bylo ticho.

Bloudil jsem křížem krázem zboženinou, volaje otce. Mezi sloupovím se objevila postava. „Otcé“, zavolal jsem a rozběhl se k postavě. Doběhl jsem. Před mnou stál Arab. Zubil se na mě. „Neviděl jste někde mého otce?“ zeptal jsem se arabsky. „Dobře, že neviděl,“ zavrčel. Mezi sloupy se objevilo několik dalších postav. Strach vběhl mi do prsou. „Co chcete?“ zvolal jsem, ale vtom mě držely čísi pevné ruce. „Tatí, tatí,“ volal jsem česky. Kus látky zahalil mou hlavu a udusil mě výkřiky. Mé vzpírání bylo marné. Vlekli mě ke koňům. Ve chvíli, když jsme byli na koních, uslyšel jsem ctečův hlas: „Dani, Dani!“ Radost mě naplnila, ale bylo už pozdě.

Obrovský Arab sevřel mne pevněji a lál. Mě-

se stala vzdornější proti útokům žhavých hmot? Výsledek toho vytrvalého usilování jsou vyvýšeniny a sníženiny na zemském povrchu. V prvotních vyvýšeninách můžeme spatřovati prapočátky, jakási jádra příštích dílů světových a jejich horstev. Ovšem, tehdy nebylo ani Evropy, ani Asie atd. v dnešním smyslu, ale místa, kde se tyto díly světové budou jednou prostíratí, byla již naznačena a určena. Další vybudování a vymodelování pevniny bylo zústavěno společně práci ohnivých a vodních sil naší země.

KOZMANITOSTI.

Z domova.

Z Vilhelmovky. I. Katolický svátek Petra a Pavla bylo možno letos nazvat dnem našich dětí. V ten den hrály děti naší školy divadlo „Hastrman“, pohádkovou hru se zpěvy a tanci, pod řízením p. učitele J. Dydy.

Daly si s tím práci po kolik týdnů a v označený den jejich práce byla korunována zdárným provedením hry při plném sále obecnosti. Hra se jim zdařila k plné jejich spokojenosti. Rovněž obecnost byla uspokojena zdařilými výkony malých herců, které dávají nejlepší naději do budoucna.

II.

Druhá naše zpráva, bohužel není tak veselá. V neděli, dne 28. VII. vybuchl náhle požár v obytném stavení p. Roberta Kyselky, který podporován silným větrem se rychle šířil a přenesl se také na stodolu.

Na pomoc přispěchali hasiči a lid domácí i přespolní, leč přes veškeré úsilí se nepodařilo oheň utlumit. Stodola shořela v několika minutách; na obytném stavení shořela střecha.

— ik.

Z Nivy Hubínské. Dne 7. VII. se zde konaly Husovy slavnosti za velké účasti českého lidu z ce-

stic už stál vysoko, když jsme zastavili v malé oase. Zavlekli mne do stanu. Muži sedli kolem mě. Rokovali ve své řeči, snad o mém osudu.

Starý Beduín se mě zeptal novohebrejštinou, čím je můj otec, odkud jsem a kolik zaplatí výkupného.

„Nerozumím,“ odpověděl jsem česky. Muži zmlkli. Byl jsem rád, že mi dali konečně pokoj. Vtom se strhl veliký křik. Hlídky vystřelily do vzduchu. Ulicí oasy ozvaly se zvuky koňských podkov a hned zmatené lidské hlasy.

„Městská policie,“ zaječely ženy.

Vtom rozhrnula se záclona ve stanu a náčelník policie z Baalbeku, obklopen francouzskými legionáři, vyzval Arabů, aby se vzdali. Za náčelníkem stál můj otec.

Radostně jsme se na sebe zasmáli.

Byl jsem zachráněn! Policie zatkla tlupu loupežných Arabů, kteří přepadávali cizince a odváděli do zajetí, aby mohli žádati výkupné. Tentokrát se jim to nepodařilo. Otec uslyšel můj hlas a poznal, co se stalo. Doběhl do Baalbeku a tam strhl poplach. Policie se ihned vydala po čerstvé stopě. Takové jsem prožil nepříjemné dobrodružství na pokraji pouště!

(„Roj“ 1933.)

lého okolí. Naši krajané tím d kazují, že si váží ideí českého velikána ducha a pravdy. —
— ef. —

Sjezd SKM. v Kupičevě.

Letošní sjezd Sdružení Katolické Mládeže odbyval se ve dnech 5—6—7. července v Kupičevě. Vzhledem k nepříznivému počtu i nebyl tak četně obelán jako loni v Lucku. Pře to však, že celý den v sobotu přišlo přijela mládež na vozech ze vzdálenosti 130 — až 170 km. Z ČSR. přijel jenom br. Dušek.

V sobotu t. j. 5. července sehrán byl místním odborem obraz ze života pod názvem „Tři Marie“. Ačkoliv na nacvičení měli her i jen málo času kus proveden byl dobře. Zvláště všechna čest p. učitel Půlpytlovi za krásně namalovanou dekoraci. V neděli v 8 hodin ráno sraz před národním domem S. K. M. Pak průvod do místního kostela kde mši sv. sloužil dp. Ružmínski, jenž naučil se už do té doby česky, takže mají tam kromě latinské mše všechno v mateřském jazyce.

Ve 3 hodiny odpoledne v národním domě konala se organizační schůze a akademie, na které přítomen byl také místní komendant P. P. P. a sekretář gminy Kupičev. Učiněn smuteční projev nad smrtí p. maršálka Jos. Pilsudského a památku zesnulého uctěno pietou.

Na akademii přednášeli br. Dušek, p. učitel Půlpytel a předsedové a pracovníci skupin. Před večerem na rynku místní divčí odbor předvedl při hudbě prostná cvičení. Večer pak byla taneční zábava, za které místní národního domu byl téměř přeplněn. V pondělí po bohoslužbě odbyla se v domě schůze funkcionářů a pracovníků S. K. M., na které předsedové přednesli referaty své organizační činnosti. S bouřlivým potleskem přijata byla přednáška br. Jar. Židlického, jenž mládež nabádal k spolupráci s jinými organizacemi. Říká-li se, že mládež je naše budoucnost, tedy právě mládež třeba vychovávat ve svornosti, aby tu vnesla s sebou do života. Po řádném rozloučení se zdešním odborem S. K. M. a občany kupičevskými, kteří ukázali tolik ochotného pohostinství a práce, rozjela se mládež, vyprovázená hudbou a mládeží S. K. M. až za ves, do svých domovů.

Přátelé! Po krásných a radostných chvílích sjezdových, vstupujete do práce ve svých vesnicích. Vnesťe tam teplo lásky a svornosti, kterou jste načerpali v Kupičevě a která neboří, ale ochotně podá ruku každému k společné práci pro naši českou Volyn.

Vlad. Brouček.

Z ciziny.

Divy ptačího světa v Australii. Zjevy opeřeného světa u našich protinožců přivádějí mysl naši v úžas. V Australii, jejíž rozloha se rovná skoro celé pevnině evropské, jsou pralesy, hostíci v sobě ptáky břichomluvé, kteří mají chvost jako lyra a umějí štěkati, plakati jako děti a křehotati jako žáby. Australické hvězdy, jsou také útočištěm nemotorných opeřenců, kteří snášejí vejce společně a kladouce na ně hromady trouchnivějícího listí a smetí v podobě mohyl, ponechávají i zahrabaná vejce lučebnému teplu k vylíhnutí. Kuřátka v takové mohyle vylíhlá, ležící na zádech hrbou a hrabou, až se prohrabou k dennímu světlu na povrch své líhně. Jsou tam také opeřenci, kteří snášejí vejce

do teplého popelu tmnější živé sopky a nestarají se dále o mládě. Labutě australské nejsou bílé, ale černé jako harani, a pták zvaný „janek chechtavý“, doprovází osoby práci zaměstnané uštěpačným výsměchem: hahaha, hahaha! Pevnina australská vykazuje také ptáčata, jejichž jazyček začíná něžnou štětičkou k vytírání medové šťávy, hotovým košťátkem v podbě zdobnělé. Za takových poměrů není arci divno, že na tomto nejdálnějším jihu jsou hřbitovy obrovských ptáků, kteří nikdy neměli křidel...

(Jos. Kořenský: K protinožcům.)

Na Formose je už zase zemětřesení. 18. července navštívilo tento nešťastný ostrov silné zemětřesení. Dosud bylo zjištěno 53 mrtvých.

Výprava k trpaslíkům do střední Afriky.

Letes skončil známý badatel P. Pavel Šebesta svou úspěšnou cestu k trpasličím kmenům v oblasti Ituri, v Belgickém Kongu v střední Africe.

Cesta byla stanovena na dva roky. Od polovice dubna 1934 až do konce listopadu věnovala se výprava výzkumu trpasličího kmene Efé, v jihovýchodní části lesního území. V pěti ležních byly zkoumány různé hordy, skládající se z 200 až 350 duší. Jednotlivá trpasličí sídliště byla od sebe vzdálena na 20 až 30 kilometrů. Podle řeči rozpadají se středoafričtí trpasličí v různé kmény. Hlavní tři skupiny tvoří Efé, Basna a Aka, pod společným názvem Bambuti, platným pro veškeré trpaslíky oblasti Ituri, jakož i pro ostatní africké kmény. O dřívějším, předhistorickém rozšíření středoafričtích trpaslíků nezachovalo se žádných zpráv.

Šebesta mohl nyní zjištit přesnější počet všech trpaslíků v oblasti Ituri, jichž napočítal 35.000 až 40.000, tedy o 10.000 více, než při první cestě. Při vyšetřování rodinných poměrů v ležních připadá 2,5 žijících dětí na jednu ženu. Zato u sousedních lesních negrů připadá nezřídka na jednu ženu pouze 0,5 dítěte, čímž zdatnost trpasličí rasy jeví se v mnohem příznivějším světle. Bohužel, ale ztrácí se trpaslíkům mnoho žen následkem sňatků s negry. Šebesta shledal v některých černošských osadách 20 proc., v mnohých dokonce až 35 proc. trpasličích žen. Z toho vysvitá, jaká to ohromná ztráta pro trpasličí rasu a jaký užitek pro černochoy.

Všeobecná úmrtnost mezi trpaslíky nezdá se býti příliš značná. Aspoň Šebesta během osmi-měsíčního pobytu v pěti ležních zjistil pouze tři případy úmrtí, z nichž jeden udal se následkem nehody při lovu slonů. Oční poranění bývají dosti častá. Zmrzačená novorozeňata matky hned po porodu odtrhávají, aniž mužům přijdou na oči. Také u dvojčat nejuživější bývá odstraněno, ježto dvě prý nelze současně vychovávat.

Zvláštní pozornost věnovali badatelé též do mácímu životu trpaslíků, z nichž jedni oddáni jsou lovu zvěře, druzí sbírání lesních plodů a j.

Velkou důležitost přikládá Šebesta studiu řeči trpaslíků, jakož i různých dialektů, podle nichž se jednotlivé kmény rozlišují.

Nebýti trpaslíků, s nimiž se černošští osadníci, v jejich lesních sousedstvích usazení, směšují, dávno by tito černoši již vymřeli. Za černochoy provdávají se vždy jen dívky trpaslíků, nikdy však ženy negrů za trpaslíky. Dnešní trpasličí závislí jsou hospodářsky i společensky na černoších a bý-

vají dokonce i přijímání do černošských společenstev, kdež zaujímají místa bratrů a přátel, zúčastňujíce se jejich různých obřadů atd.

Tím ovšem ztrácí mnoho dřívější svéráz trpaslíků, mezi nimiž žijí pamětníci, k nimž černoši tenkrát ještě nepronikli a kdy Bambuti vedli původní, nikým obmezovaný život kočovníků.

Dnes však černocho nabyt jako svrchovaný hospodář mnohá práva v trpasličím ležení, jemu musí také trpasličí v mnohém vyhovovati, ať již je jim to vhod nebo ne. Netroufají si mu oponovati ani v případech pro ně nespravedlivých. Tak např. vydávají se na lov slonů na vyšší černošský rozkaz. Černoši dokonce půjčují si k tomu navzájem trpaslíky, na jejichž poslušnost se činí nárok. Půjde-li při lovu, což se často stává, trpaslík o život, nedostane odškodné trpasličí horda nebo obec, nýbrž černošský pán, který jinému negru své trpaslíky k lovu propůjčil.

Dětské hry.

Hry jsou dětem tím, čím je starým práce; chrání drobtinu před dlouhou chvílí zahálkou. Hry však působí blahodárně i na jejich duševní i tělesný rozvoj, bystří vtip, podnikavost, smělost, fantazii a sílu jejich svaly. Jimi pěstují se v dětech zárodky občanské posp. litosti, rovnosti, volnosti, bratrství. Rozumní rodičové, proto nikdy dětem slušných (nikoli nevázaných) her nezakazují — ba často se her účastní sami; činili tak a činí snad dosud i panovníci a vladačky. Tak se vypravuje, že francouzský král Jindřich IV. hrál si s dětmi svými — na koně a nosil je po svém paláci na zádech. A carevna Katarína II. v dopise přítelkyni dozrává: „Přisahám Vám, že ještě posud, kdy všechna tíže stavu mého na bedrách mých spočívá hrají si v podvečer se vši chutí se synem — na slepou bábu!“

J. P.

Poděkování.

Odbor Sdružení čl. mládeže v Ulbárově, tímto vzdává srdečný dík za darované knihy: Čsl. ministerstvu školství a nár. osvěty, spolku „Komenský“ Státnímu nakladatelství, Pévecké obci čl. za darované hudebniny a p. Václavu Švarcovi z Prahy za darované knihy i laskavé zaslání časopisů.

Dárky nás velice potěšili a zároveň vědomí, že stará vlast na nás nezapomíná, nás povzbudilo k další práci pro kulturní povznesení naší větve v Polsku.

Antonín Vacek,
předseda.

Jan Klaban,
jednatel.

Redakční listárna Zornice.

Lhůtu k zaslání rozluštění hádanek prodlužujeme do 1. září. V příštím čísle přineseme rozluštění soutěže a nové hádanky. Úvahy k sjezdu SČM přineseme rovněž v příštím čísle. Stanovy jsou už pleoženy do polštiny. P. „Z. B.“ O zdomakolení Zornice stále myslíme. Napíšeme o tom brzy článek.

J. F.

